

Temps Pasqual - Tercer diumenge

[Ac 3,13-15.17-19](#)

[1Jn 2,1-5a](#)

[Lc 24,35-38](#)

En diverses ocasions, l'Escriptura mostra la paradoxa dels contraris amb la finalitat que l'home desvetlli el com de les seves relacions i el seu viure cristià en el dia a dia. Una d'aquestes paradoxes o contraris és la contraposició de dos camins bíblics: el camí promès de futur i de fecunditat per a la família de Lot i el camí d'Emmaús que avui es reprèn. La *des*-figura de la dona de Lot paralitzada com estàtua de sal (Gn 19, 26) en el seu record nostàlgic d'anys meravellosos a Sodoma i Gomorra resulta paradoxal amb la figura dels deixebles d'Emmaús (Lc 24, 13-25), que en el seu *cor inquietum* els és revelat l'esperança per viure's en Crist, pensar el camí del passat, present i futur i decidir-se per tornar a Jerusalem i ser testimonis del Rostre del Ressuscitat, qui els fa viure, pensar-se i decidir-se per l'alteritat, és a dir, el proïsme com a sagrament i en clau del 'nosaltres' relacional de la pròpia consciència, llibertat i responsabilitat. D'aquesta manera, en aquest III diumenge de Pasqua continuem el relat d'Emmaús, situat ara a Jerusalem. Si la dona de Lot té una espècie de torticolis cap al passat sense veure la promesa del present i del futur juntament amb la seva família; els deixebles són convidats a viure la "Jerusalem" des d'un testimoniatge ferm: Crist és viu, enmig d'ells, i d'Ell fer-ne Bona notícia per als altres. Però, quina és aquesta "Jerusalem"? La ciutat on el Senyor fa la seva estada i la tasca dels deixebles. Avui la nostra Jerusalem, com a comunitat cristiana, té tres fites, al nostre parer: **1. divorci societat i política** Lluny queden els temps en què l'home era considerat un *homo politicus*, un home preocupat per l'espai on vivia. Les ideologies polítiques serveixen al Bé Comú o a la seva idea? La dreta, l'esquerra, el centre, els extremismes determinen la política i més diria, determinen a alguns homes. L'interès polític és baix, i s'incrementa quan l'economia foragita les butxaques i el nostre consum acèrrim. Així, doncs, la preocupació per la nostra terra, el nostre país, el nostre ambient el deixem als discursos polítics i exercim la "nostra política" el dia escollit per votar, això si anem. **2. divorci societat i cultura** En el record roman el gust de l'home per la cultura. Però algú em podria dir, què és cultura? De ben segur, tota manifestació, expressió del pensament, del sentiment de l'ésser humà. L'altre dia una persona m'assegurava com el gust per la cultura pertany a una classe social determinada. Em neguiteja fortament pensar això. Potser els joves d'avui en dia no han llegit les obres d'Homer, o bé desconeixen qui és Ramon Llull. Cada vegada hi ha menys interès pel món clàssic, pels avantpassats. I els més vells potser senten una melancolia comprensiva de com la "seva cultura" es va perdent. **3. divorci societat i religió** És curiós, divorci però augment del desig d'espiritualitat. L'home sent un buit, potser la situació vital -sobretot en els espais benestants- provoca un trencament interior. Però no vol, en definitiva, un vincle fort, no vol que cap cosa el relligui a aquesta espiritualitat. Certament, hem de reconèixer aquests tres tipus de divorcis (que tenen la seva part dolorosa). Però, creiem en una reconciliació possible a la nostra "Jerusalem": a) societat i política. Esdevenir homes i dones preocupats pel nostre entorn i la nostra terra; b) societat i cultura. Gaudir de la diversitat de formes i expressions del passat, present i futur, en definitiva, creure en la gran potencialitat que té l'home dins seu encara que no segueixi els paràmetres tradicionalment tradicionals; c) societat i religió. Deixar que parli Déu, atansar-se al misteri, escoltar el silenci de Déu i la seva paraula, i humilment, posar-la en pràctica. El com atansar-s'hi a la Jerusalem, al nostre testimoni sobre Crist, Ell mateix ens obre les portes i clau del pany n'és una paraula i una obra iniciades per Ell mateix: l'amor. Em sorgeix a la memòria l'obra d'art de Boticelli a la National Gallery de Londres. Venus, la deessa de l'Amor aconsegueix despullar de les horribles armes de la guerra del déu Mart. Malgrat la insistència dels sàtirs-aquestes tendències al mal- en voler desvetllar a Mart, l'Amor té un poder que fa brollar el més bell que tenim de nosaltres mateixos. Boticelli realment capta profundament aquesta transparència de l'Amor. Els vestits de Venus resulten d'una transparència, d'una nitidesa que interpel·la. El déu de la guerra ha estat massa desvetllat en el nostre voltant i en nosaltres mateixos: focs abundants, sorolls de por i de bombes de l'horror, atacs continus oblidats, polítiques personals, assassinats absurds o demències il·lògiques. I podria, podríem continuar...sense parar. No obstant hi ha un "obstant", un "malgrat". Un malgrat que ens fa aixecar-nos dels nostres interessos egoístics i posar-nos a caminar en comú, en comunió. Per als cristians, Déu té una paraula consoladora davant del mal: el seu Amor transparent però difícil de captar-lo, quan la foscor penetra en el més íntim dels nostres cors perquè estem massa adormits. L'Evangelí situa a Crist al centre, alçat – verb de resurrecció – i dient: "Pau a vosaltres". L'experiència dels deixebles d'Emmaús és comunicada a la resta de la comunitat cristiana i tota ella, com nosaltres avui, som convidats a exercitar-nos en un l'aprenentatge de l'amor. Sense interrupcions sinó amb la irrupció del Ressuscitat. A la fi del film "*Darrera d'un vitrall fosc*" (1970) d' I. Bergman hi ha aquest esplèndid diàleg: MINUS: (ple d'angoixa). Dóna'm alguna prova de Déu *Silenci* MINUS: Tu no pots. DAVID: Sí, puc. Però deus escoltar més atentament això que t'estic dient, Minus. MINUS: Això és justament el que necessito, escoltar. DAVID: Està escrit, Déu és amor. MINUS: Per mi són paraules banals, estupidesses. DAVID: Espera un moment, i no interrompre. No interrompem al Senyor i les seves paraules i obres per encetar un camí d'Emmaús a les nostres "Jerusalem".

ETIQUETES

CULTURA POLÍTICA SOCIETAT AMOR